

(2001/C 89 E/063)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1643/00**van Sergio Berlato (UEN) aan de Commissie**

(29 mei 2000)

Betreft: ENEL – hernieuwbare energiebronnen

Op het gebied van de hernieuwbare energiebronnen hinkt Italië, hoewel het veel meer zonneshijngeniëet, ver achter andere landen aan, waar men – meestal in het kader van particuliere initiatieven – al meer dan tien jaar bezig is met de ontwikkeling van in netwerk geschakelde fotovoltaïsche zonnedaken, die zijn aangesloten op het elektriciteitsnet en zonder enige milieu- of andere belasting zonnewarmte omzetten in energie. Niets van dat alles in Italië, waar, integendeel, dit alternatieve systeem altijd al is tegengewerkt, met de stilzwijgende medeplichtigheid van de opeenvolgende regeringen, die het gehele speelveld hebben opengelaten voor de ENEL, die vanzelfsprekend geen medespelers naast zich duldt.

De Italiaanse wet nr. 186 uit 1968 legt de wetgevende bevoegdheid op het gebied van elektriciteitsinstallaties bij het „Comitato elettrico italiano – CEI”, dat een ad hoc commissie heeft ingesteld voor het vaststellen van de voor Italië geldende technische kenmerken met het oog op de ontwikkeling van het systeem van de zonnedaken. Deze commissie, waarin ook vertegenwoordigers van de ENEL zitten, is na jarenlange vergaderingen geen stap ver geraakt. Hierop begon de ENEL met eigen experimenten, waarvan de andere Italiaanse marktdeelnemers waren uitgesloten. Hierdoor wordt niet helemaal ten onrechte de indruk gewekt dat men wilde voorkomen dat zich in Italië kennis, ervaring en concurrentie op dat gebied zouden ontwikkelen; men wilde dus een feitelijk monopolie in stand houden.

In 1995 werd de communautaire norm Cenelec EN 61727 betreffende fotovoltaïsche systemen ingevoerd. Deze moest natuurlijk eerst in de nationale wetgevingen van de lidstaten worden omgezet. Italië deed dat pas 19 maanden later, via de publicatie van de norm CEI 11/20, derde editie. In feite bleef de ENEL echter weigeren dat zonnecellen op zijn net werden aangesloten, zelfs niet indien ze met een volstrekt conforme „interface” waren uitgerust.

De particuliere bedrijven van de sector hebben het vermoeden dat het op de lange baan schuiven van de publicatie van de wettelijke norm, die waarborgen zou kunnen bieden voor de mededinging en voor economische en energiebesparingen, past in de bedoeling van de ENEL een dominante marktpositie te verwerven en voorts ook moet worden gezien in het licht van de recente (juli 1999) oprichting door de ENEL zelf van de „Erga S.p.a.”, een vennootschap voor de ontwikkeling van alternatieve energiebronnen.

Wat is het standpunt van de Commissie dienaangaande?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(28 juli 2000)

De bevordering van de productie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen is één van de grootste prioriteiten van de Gemeenschap. In het witboek van 1997 over hernieuwbare energiebronnen werd de cruciale rol van deze energiebronnen voor de continuïteit van de voorziening en de milieubescherming onderstreept en werd als indicatieve doelstelling voor 2010 de verdubbeling van het aandeel van hernieuwbare energiebronnen⁽¹⁾ in de energiebalans van de Gemeenschap voorgesteld. De Commissie heeft op 10 mei 2000 een voorstel voor een richtlijn betreffende de bevordering van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen op de interne elektriciteitsmarkt⁽²⁾ goedgekeurd. Met het voorstel wordt niet alleen beoogd ervoor te zorgen dat het aandeel elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen in de EU op middellange termijn aanzienlijk kan toenemen, maar ook de toegang ervan tot de interne elektriciteitsmarkt te vergemakkelijken. In hoofdstuk V van de richtlijn worden met name de vraagstukken behandeld die betrekking hebben op de voorwaarden betreffende aansluiting op de transmissienetten die door het geachte parlementslid ter sprake worden gebracht.

De Europese normen op elektrotechnisch gebied, zoals norm EN 61727 waarnaar het geachte parlementslid verwijst, worden goedgekeurd door het Europees Comité voor elektrotechnische normen (Cenelec), een onafhankelijk orgaan. De leden van Cenelec, zoals het Italiaanse comité voor elektriciteit (CEI) voor Italië, moeten deze Europese normen binnen een bepaalde termijn omzetten en de uiteenlopende nationale normen intrekken. Er zij niettemin op gewezen dat de toepassing van de normen vrijwillig is en dat de Commissie daarom niet op de hoogte is van eventuele vertragingen bij de omzetting van de Europese normen en de intrekking van afwijkende nationale normen.

Wat de door het geachte parlementslid geuite bezorgdheid over de aansluiting van zonnegeneratoren op het Italiaanse net betreft, zij gewezen op het Bersani-decreet (DL nr. 79 van 16 maart 1999), waardoor Richtlijn 96/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit⁽³⁾ in Italiaans recht is omgezet.

Artikel 3 van dit decreet schrijft namelijk voor dat de transmissienetbeheerder eenieder die hiertoe een aanvraag indient op het nationale transmissienet moet aansluiten, zonder de continuïteit van de dienst of de naleving van de technische regels — die objectief en niet-discriminerend moeten zijn — in gevaar te brengen. Een eventuele weigering om toegang tot het net te verlenen moet door de beheerder met redenen worden omkleed. Artikel 11 bevat maatregelen voor de bevordering van hernieuwbare energiebronnen en dus ook voor de bevordering van zonne-energie.

De Commissie beschikt niet over specifieke informatie aan de hand waarvan redelijkerwijs kan worden vastgesteld dat ENEL bij gebrek aan technische regels inzake aansluiting op het net zijn positie heeft misbruikt.

⁽¹⁾ COM(97) 599 def.

⁽²⁾ COM(2000) 279 def.

⁽³⁾ PB L 27 van 30.1.1997.